

for dem selv. Jeg mener, at hvad der skal være Ret for den ene, skal ogsaa være Ret for den Anden. Men i dette Stykke er jeg i Grunden enig med det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch), som mente, at vi kunde se ved en Bestemmelse at forebygge de altfor hyppige Hjemsendelser. I § 55 har den ærede Forslagsstiller gjort en Ændring, som jeg ogsaa sympathiserede med. Den omhandler Fordelingen af urefunderede Rejsudgifter til Fattiges Hjemsendelse. Det er nu, og skulde ogsaa efter det tidligere Forslag være saaledes, at disse Udgifter skulle udredes af Amtsrepartitionsfonden for Landkommunerne, Bedkommende og af Kæmmerkaserner i Kjøbstæderne, men naar Aaret var omme, skulde der ske en Afregning mellem Amtet og Byerne, idet det skulde fordeles ligelig efter Folketallet. Det mener jeg, er et unødvendigt Samarbejde mellem disse, saa meget mere, som det særlig er Kjøbstodkommunerne, der faae Fordelen i disse Tilfælde. I Realiteten bliver det i Virkeligheden saaledes, at en Del Udgifter overføres fra Kjøbstaden til Amtsrepartitionsfonden, men det finder jeg, efter hele det Forhold, der er mellem Kjøbstæderne og Amtsrepartitionsfonden, urigtigt. Kjøbstæderne ere i det Hele meget favoriserede i forskjellige Forhold overfor Amtsrepartitionsfonden. Angaaende § 59 tror jeg rigtigt, at den ærede Forslagsstiller har været meget uheldig, om jeg end er ham taknemlig for hans Grundtanke. Han har villet tage saa meget som muligt fra Embedsmanden, Amtmanden, og lægge det i Amtsraadets Haand. Deri er jeg enig med den ærede Forslagsstiller, at hvor dette kan lade sig gjøre uden at gjøre Skade i andre Forhold, der maa vi arbejde hen til det, men naar han her siger, at hvis der er Meningsulighed mellem Landkommuner om de dem i Følge denne Lov i deres indbyrdes Forhold paahvilende Forpligtelser, skal den afgjøres af Amtsraadet, da tror jeg rigtigt, at Amtsraadets Medlemmer ville betænke sig derfor. For det Første vilde det blive meget vanskeligt for dem, for det Andet vilde Afgjørelsen blive forskjellig, eftersom Amtsraadets Medlemmers Stilling var til Sagen, og for det Tredie vilde det trække uendelig langt ud. Enten maatte man have Afgjørelse hvert Fjerdingaar, eller man maatte have et staaende Udvalg, som skulde afgjøre disse Spørgsmaal, og som derfor meget ofte maatte holde Møde. Jeg tror rigtigt, at Afgjørelsen bør blive hos Amtmanden, og ikke hos Amtsraadet. Dertil kommer ogsaa, at Paragrafen, hvis den skal gjøres gjældende, maa affattes paa en anden Maade; der er flere Forhold, som jeg ikke ere klarede. I § 60 bestemmes, at

Udgifterne ved døvstumme, blinde og idiotiske Børns Underhold og Opdragelse, skal afholdes af Staten. Jeg vil kun sige, at jeg slutter mig fuldkomment til de Udtalelser, der ere faldne i saa Henseende. Overalt hvor vi kunne lægge den Slags Udgifter paa Staten, uden at den kommunale Selvstændighed eller Nødvendighed herved svækkes, anser jeg det for rigtigt at gjøre det. Jeg vilde kunne supplere disse Fordringer med en hel Del flere, men det skal jeg dog ikke her indlade mig paa; jeg skal kun sige, at jeg er fuldt ud enig med det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgtreds (Nyholm), naar han sagde, at alt det Abnorme, som findes, i Virkeligheden bør gaa over under Statens Forsørgelse, og ikke bør høre under Sogne- og Amtskommunerne, thi sikkert er det, at det falder umaadelig forskjelligt. Naar den ærede Forslagsstiller mente, at det, at tage smitsomme Sygdomme med, vilde være vanskeligt efter de nu bestaaende Forhold, f. Ex. det Forhold, hvori Njøbenhavn staar til det øvrige Land, saa er det af den Slags Ting, som Penge kunne klare, og hvor altsaa en Udjævning kan finde Sted. I § 65 har den ærede Forslagsstiller blot forandret et lille Ord, nemlig Ordet „kan“ til „har at“. I Regjeringens Forslag stod, at Amtskommunerne kunde opbygge Arbejdsanstalter; den ærede Forslagsstiller mener, at det skal hedde, at de have at gjøre det. Det er altsaa et Paabud. Dertil kommer, at i dette Forslag staar en Tidsgrænse af 5 Aar, men i Regjeringens Forslag er der dog givet Ministeren Beføjelse til, at han kunde forlænge Tiden. Jeg mener, at Tidsfristen er altfor indskrænket i det ærede Medlems Forslag. Jeg tror ganske vist, at det vil være rigtigt, at vi faae saadanne Anstalter, og i de fleste Tilfælde er man jo — al Ting har jo sin Mode — gaaet til at opføre Arbejdsgaard. Men der er ogsaa Steder, hvor man har faaet altfor mange af dem, saa at man maatte kunde benytte disse paa en anden Maade, i lignende Diemed som her ere nævnte. Jeg savner ogsaa i dette Forslag Noget om den frie „De Fattiges Kasse“, men jeg indbrømmer, at den ærede Forslagsstiller med Grund kan sige, at vi jo have et Forslag i den Henseende foreliggende, og jeg skal derfor ikke videre indlade mig derpaa. Altsaa, trods det, at jeg paa flere Punkter er uenig med den ærede Forslagsstiller, bestrænger jeg dog i det Hele Forslaget, saaledes som det er fremkommet, som et godt og brugeligt Forslag. Der er dog nogle §§ i selve Forslaget, som særlig ere Gjengangere fra det gamle Forslag, som jeg dog gjerne endnu vilde omtale. I § 19 holdes der endnu paa 10 Maaneders Dagen for Bestemmelsen